

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Archiepiscopo Magvntino, Episcopo Sabinensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

534 Epistolarum Innocentij III.

apostolicam benedictionem. Significavit nobis venerabilis frater noster Pennensis Episcopus quod non sibi de decimis, & mortuariis, oblationibus, & aliis justitiis responderetis. Quia verò fratres cœpiscopos nostros specialiter volumus in suo jure tueri, discretionis vestræ per apostolica scripta mandamus & districtè præcipimus quatenus ei sicut diocesano vestro de decimis, mortuariis, oblationibus, & de universis justitiis episcopalibus, sicut canonica sancit auctoritas, curetis sine diminutione qualibet respondere, non obstante si ea sibi vel prædecessoribus ejus aliquando per laicalem potentiam subtraxistis. In causis etiam matrimonialibus, pœnitentiis homicidiorum & oppressionum infantium, & in aliis etiam quæ præter ipsius fieri auctoritatem non habent episcopalem, vobis jurisdictionem nullatenus usurpetis. Alioquin sententiam quam propter hoc in vos rationabiliter tulerit, faciemus auctore Domino rationabiliter observari. Datum Laterani Idib. Martij, pontificatus nostri anno secundo.

ILDEBRANDO EPISCOPO
Vulterrano.

Epist. 291.
De confirmatione privilegiorum.
Suprà lib. 1.
epist. 537. remissimus lectorem ad epist. 291. libri secundi. Sed erratum est in numero. Vide infra epist. 299. & seq.

Innocentius Episcopus servus servorum Dei venerabili fratri Ildebrando Vulterrano Episcopo salutem & apostolicam benedictionem. Quæ ad Ecclesiarum augmentum à Principibus secularibus aut viris ecclesiasticis indulgentur, gratanter admittimus, & gratis apostolicæ sedis præsidio communimus. Quod circa te ac Ecclesiam Vulterrnam tanto libentiùs adimplemus, quanto te nobis & Ecclesiæ Romanæ fideliozem invenimus, & in pluribus tuam sumus devotionem experti. Eapropter, venerabilis in Christo frater, tuis justis precibus annuentes, libertates, immunitates, dignitates, & jurisdictiones tibi & Ecclesiæ Vulterrnanensi à Principibus sive à quibuscunque personis ecclesiasticis vel secularibus provida deliberatione concessas ratas esse decernimus, & mandamus in posterum inviolabiliter observari. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostræ concessionis paginam infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei & beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Laterani I X.

Kal. Aprilis, pontificatus nostri anno secundo.

WILLELMO DE BIERIA
Presbytero.

Innocentius Episcopus servus servorum Dei dilecto filio W. de Bieria Presbytero salutem & apostolicam benedictionem. Sacrosancta Romana Ecclesia devotos & humiles filios ex assuetæ pietatis officio propensius diligere consuevit, & ne pravorum hominum molestiis agitentur, eos, tanquam pia mater, suæ protectionis munimine confovere. Eapropter, dilecte in Domino fili, personam tuam cum omnibus bonis tam ecclesiasticis quam mundanis quæ in præsentiarum rationabiliter possides, aut in futurum justis modis præstante Domino poteris adipisci, sub beati Petri & nostræ protectione suscipimus. Specialiter autem Ecclesiam de Franchart, cum decimis, redditibus, censu, possessionibus, & omnibus pertinentiis suis, sicut eam justè possides & quietè, auctoritate tibi apostolica confirmamus, & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ protectionis & confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Laterani III. Kal. Maij, pontificatus nostri anno secundo.

ARCHIEPISCOPO MAGVNTINO,
Episcopo Sabinesi.

Solidata in devotione sedis apostolicæ fides tua, & in obsequio ejus probata tempore juventutis, non deficiet, immo proficiet fortius in ætate matura; nec frigesceat etiam frigescente corpore, sed de die in diem amplius incalcescet. Qui enim, cum Petri quondam navicula jactaretur fluctibus, & venti & mare insurgerent contra eam, ita ut nunc de scopulosis fluctibus pendere videretur in præceps, nunc inter intumescentes undas, imas formidaret arenas, cum Reges terræ ac Principes astitissent in unum adversus eam & Christum ejus, illi fideliter & inseparabiliter adhæsisti, pro ea in mortem & in carcerem ire paratus, nec minas Principis nec latentes insidias nec proprium exilium expavescens, jam nunc, cum cadentibus fluctibus & vento spirante propitio æquora noscitur sulcare pacata, & Petrus vereri timore depo-

Epist. 292.
Recipitur sub protectione apostolica.
Vide Stephan. Tornac. epist. 176.

Epist. 291.
De electione Imperatoris.

sito super undas maris incedat, quis te poterit à caritate sedis apostolicæ separare? Sanè nec persecutio, nec gladius, nec fames, nec aliud te ab Ecclesiæ devotione divellet, in qua post Summum Pontificem locum nosceris præcipuum obtinere. Fortis est enim ut mors dilectio, & dura sicut infernus est æmulatio, nec aquæ multæ possunt extinguere caritatem. Vnde cum inter ceteros fratres nostros apud nos primus existas, licet à nobis, etsi non mente, corpore tamen multo sis spatio separatus, in arduis tamen negotiis quæ nobis incumbunt, tuo uti volumus consilio & favore. Noveris igitur, immo jam nosti, quòd post Henrici quondam Imperatoris decessum vota se Principum diviserunt, ita quòd quidam eorum Othonem H. quondam Ducis Saxoniz filium, quidam verò Philippum quondam fratrem dicti Henrici Imperatoris nominarunt in Regem. Venerabilis autem frater noster Colonienfis Archiepiscopus, & alij qui in nominatione prædicti Othonis favorem præstiterant & assensum, congregato exercitu obsederunt pariter Aquisgranum, & eo capto, prædicto Othoni in sede posito augustali dictus Archiepiscopus regni coronam imposuit, sicut ad ipsum de jure dicitur pertinere: qui in die electionis suæ apud Coloniam de conservando jure Romanæ Ecclesiæ & aliarum etiam Ecclesiarum per seipsum præstitit juramentum, & postmodum etiam se astrinxit juratoria cautione quòd Ecclesiis & Principibus, quæ dicti Imperatores injustè abstulerunt, restitueret universa; pravam etiam consuetudinem relaxavit, per quam iidem Imperatores bona ecclesiasticorum Principum decedentium occupabant. Dictus verò Philippus, & qui eum nominarunt Regem, venerabilem fratrem nostrum Tarantasiensem Episcopum vocaverunt, qui regalem imposuit eidem Philippo coronam. Et licet ipsi duo, Philippus scilicet & Otho, semel & iterum inter se invicem dimicarent, neuter tamen plenam victoriam est adeptus. Nos autem, qui non ad destructionem Imperij, sicut quidam pestilentes homines mentiuntur, intendimus, sed ad conservationem & provisionem ipsius potiùs aspiramus, cum etsi quidam Imperatores persecuti fuerint Ecclesiam, alij tamen multipliciter honorarunt, expectavimus hæcenus, & in neutram par-

tem volumus declinare, licet uterque de favore nostro & benevolentia gloriatur, expectantes si forsitan Principes redderent ad cor, & Imperio super tantæ diffensionis incommodo providerent. Sed quidam eorum adhuc in sua obstinatione persistunt, & non minùs quàm nominati prædicti partem quam fovent, justè vel injustè tuentur. Ex quo spoliatur Ecclesiæ, pauperes opprimuntur, strages corporum provenit, & periculum animarum. Cum igitur non expediat de cetero populo Christiano, nec nobis etiam dissimulare incommoda tantæ diffensionis sit tutum, tibi facti seriem duximus intimandum; ut cum non tam Maguntinensis archiepiscopatus quàm Sabinensis episcopatus consideratione post Romanum Pontificem maximum Ecclesiæ Dei membrum existas, in tam arduo negotio favorem tuum habeamus pariter & assensum. Quia verò necessitates terræ orientalis, & quid ei expediat, plenius cognovisti, super mora vel reditu tuo fraternitati tuæ nihil expressè mandamus, quam credimus id acturam quod magis viderit expedire. Monemus igitur fraternitatem tuam & exhortamur attentius, per apostolica tibi scripta mandantes, quatenus cum huic tractatui non possis personaliter interesse, arbitrium tuum nobis per literas tuas apertas committas, ratum habiturus & firmum quod in tanto negotio, prout Dominus nobis dignatus fuerit inspirare, ac de fratrum nostrorum consilio & voluntate processerit, statuemus. Vniuersis etiam Officialibus tuis, Canonicis, Prælatibus, Comitibus, Baronibus, & aliis tibi & Ecclesiæ Maguntinensi subiectis per literas tuas districtè præcipias ut eum cujus nominatio per sedem fuerit apostolicam approbata, in Regem recipiant, & partem ejus potenter foveant & viriliter tueantur. Credimus enim quòd sic dante Domino in hoc negotio procedemus, quòd Deo & hominibus erit acceptum, & apud Deum meritum & apud homines ex hoc gloriam consequemur. Tuum etiam & tuorum profectum pariter & honorem in ipso negotio diligenti curabimus studio promovere. Nec erit de facili qui se statutis nostris opponat, si tuus nobis suffragetur assensus, & devotio tuorum accedat, cum & tanta sit per Dei gratiam apostolicæ sedis auctoritas, ut quasi certum ab omnibus habeatur quòd ille præ-

valebit omnino cui suum dignata fuerit favorem præstare. Datum Laterani V. Nonas Maij, pontificatus nostri anno secundo.

*VNIVERSIS TAM ECCLESIASTICIS
quàm secularibus Principibus
Alemanniæ.*

Epist. 294.
De eodem ar-
gumento.

Quanta debeat esse concordia inter regnum & sacerdotium, in seipso Christus ostendit, qui est Rex Regum & dominus dominantium, Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, qui & secundum naturam carnis assumptæ de sacerdotali pariter & regali stirpe descendit. Ad quod etiam designandum beatissimus Petrus ad fidem Christi conversis dicebat: *Vos estis genus electum, regale sacerdotium.* Et ad Christum in Apocalypsi clamatur: *Fecisti nos Deo nostro regnum & sacerdotium.* Hæc enim sunt duo Cherubin, qui versis vultibus in propitiatorium, super ipsum duabus alis conjunctis mutuò se describuntur respicere. Hæc sunt duæ mirabiles & speciosæ columnæ positæ juxta ostium in vestibulo templi, quas ambit linea duodecim cubitorum. Hæc sunt duo magna luminaria, quæ Deus in firmamento caeli constituit; luminare majus, ut præesset diei, & luminare minus, ut nocti præesset. Isti sunt duo gladij de quibus Apostoli responderunt: *Ecco gladij duo hic.* Quorum omnium rationem aliorumque multorum quæ de sacris libris excerpta concordiam expressè significant inter Ecclesiam & Imperium, exponere prætermittimus, cum utilitas ex ipsa proveniens expressius hanc exponat. Per hanc enim concordiam propagatur fides, hæresis confutatur, plantantur virtutes, vitia succiduntur, servatur justitia, iniquitas propulsatur, viget tranquillitas, persecutio conquiescit, cum pace populi Christiani paganorum barbaries subjugatur, cum incremento Imperij Ecclesiæ libertas accrescit, cum incolumitate corporum salus proficit animarum, & tam Clero quàm populo sua jura servantur. Et licet Romanam Ecclesiam quasi matrem universa regna respiciant in quibus nomen colitur Christianum, Romanum tamen Imperium eam arctius debet ac devotius amplexari, ut & ipsa per illud accipiat defensionis auxilium, & illud per ipsam in suis necessitatibus adjuvetur. Ille verò qui paci sem-

per invidet & quieti, sicut Romanam tunc divisit Ecclesiam, ita nunc Romanum divisit Imperium, & tantam inter vos discordiam seminavit, ut duos vobis in Reges præsumpseritis nominare, quibus inter vos ipsos divisi pertinaciter adharetis, non attendentes quot & quanta discrimina per hoc non solum Romano contingant Imperio, sed universo proveniant populo Christiano. Et ecce per hujus dissensionis materiam Imperij libertas minuitur, jura depereunt, & dignitas decurtatur, destruuntur Ecclesiæ, læduntur pauperes, Principes opprimuntur, universa terra vastatur, & quod est longè deterius, strages corporum imminet & periculum animarum. Ex hoc etiam inimici fidei Christianæ non modicam audaciam contra fideles assumunt. Nos igitur hujusmodi auditis & cognitis, tacti fuimus dolore cordis intrinseco, & nimio mœrore turbati, quia non, ut quidam pestilentes homines mentiuntur, ad Imperij destructionem vel depressionem intendimus, sed ad conservationem & exaltationem ipsius potius aspiramus; cum etsi quidam Imperatores Ecclesiam vehementer afflixerunt, alij tamen eam multipliciter honorarunt. Expectantes autem hæcenus expectavimus si fortè vos ipsi saniori ducti consilio, tantis malis finem imponere curaretis, videlicet ad nostrum recurreretis auxilium, ut per nos, ad quos ipsum negotium principaliter & finaliter noscitur pertinere, vestro studio mediante tanta dissensio sopiretur. Verùm quia vos in hac parte negligentes & desides hæcenus extitistis, nos, qui juxta verbum propheticum constituti sumus à Deo super gentes & regna, ut evellamus & destruamus, ædificemus etiam & plantemus, officij nostri debitum exequi cupientes, universitatem vestram monemus attentius & exhortamur in Domino, per apostolica scripta mandantes, quatenus Dei timorem habentes præ oculis, & honorem zelantes Imperij, ne libertas ejus depereat, & dignitas annulletur, ad provisionem ipsius melius intendatis; ne fovendo discordiam, per vos imperialis sublimitas destruat, quæ per vestrum deberet studium conservari. Alioquin quia mora de cetero trahit ad se grave periculum, nos quod expedire noverimus procurantes, curabimus favorem apostolicum impertiri quem credemus majoribus studiis & merit

ritis

Vide lib. i.
epist. 401. &
cap. Solitæ. de
major. & obedien-
tia.